

MIRNICS ZSUZSA

Fordított mese

– Marcikám, elugrok a boltba – mondta anyu, és megcsókolta Marci feje búbját. – Fél óra múlva itt vagyok. Addig játssz a számítógépen!
Csukódott az ajtó. Csörrent a kulcs.

EszGé ébren volt. Marci leült hozzá.

– Ő a mamám – mutatott az ajtó felé. – A te mamád hol van?

Csend volt, meleg volt. Valahol a közvetlen közelben egy kis ventilátor zümmögött. Marcinak úgy tűnt, EszGéből jönnek a hangok.

– Sehol – felelte EszGé. – Nekem nincs mamám.

– Az nem lehet – mondta Marci.

– Pedig úgy van – válaszolta EszGé, és sebesen pöröggni kezdtek kis agytekervényei a csöppnyi chipjében.

– Mamája mindenkinek van – mondta Marci. – A Karmancsé nálunk lakott, amíg nem lett nagyon harapós. És volt a cicáknak is, de őt is, meg a mamáját is elajándékoztuk. Karmancsot a Mancsi néni vitte el, akinek ismerem a mamáját is, ő az öreg Mancsi mama. A cicáink Julihoz kerültek, mert Juliék nem laknak szűkösen. Julinak is van mamája, Teca néni, és Petinek jázminszagú anyukája van, tüsszögök tőle... És az én mamámnak is van mamája, ő a nagyi, szombaton kalácsot süt és mesél, meg régebben eljött értem az oviba.

– Értem. De nekem ilyenem nincs – szögezte le határozottan EszGé.

– Akkor árva vagy – szontyolodott el Marci. – Mert biztos, hogy neked is volt mamád, csak most éppen nincs. Ó, te szegény kis árva!

– Árva? Árva... Mi az, hogy árva? – kutakodott a lemezén EszGé. – Várj csak, nyitom a keresőprogramom: megvan! Nem vagyok árva! Az nem illik rám – kiáltott EszGé. – Egyszerűen nincs, és nem is volt mamám.

– Az lehetetlen! – ingatta a fejét Marci.

– No, várjunk csak... Tudod, az úgy van... – kezdte volna EszGé, és megpörgette okos lemezét.

– Nahát! – nevetett fel Marci. – Most pont olyan vagy, mint a papám!

– A papád? – hökkent meg EszGé. – Ismerem őt? Ő az az ember, akinek nagy lapátkeze van, s ha hozzám ér, kongok, és fáj tőle a hátlemezem? Ő a te papád?

– Ha pfuj-szaga van, mert cigizik, akkor ő az. Neki van nagy, erős keze. Néha játszik velem, és feldob a plafonig. Egyszer levertük a lámpát. Amikor nem tud valamit, vagy nem akarja megmondani, úgy kezd, mint te az előbb: *No, várjunk csak... Tudod, az úgy van...*

EszGé hallgatott.

– Ez rosszulesett! – szólalt meg később.

– Mi?

– Hogy a papádhoz hasonlítottál. Hogy én ne tudnék valamit? Én mindenre válaszolok! Milliószer többet tudok, mint a te papád! Még a híres elődeimnél is okosabb vagyok. Volt egy óriásösöm, azt mondják, akkora volt, mint egy szoba, és éltek kisebb rokonaim is, nagyeszűek, ám senki se tudott annyit, mint én – persze csak ha a két hibámat nem számítod.

– Nem vagy te egy kicsit beképzelt?

EszGé gondolkodott.

– Mindjárt kikeresem magamból, mi az.

Csend. Aztán mormogás:

– A keresőprogramom szerint: *aki alaptalanul nagyon sokat tart magáról, értékesebbnek vagy jelentékenyebbnek hiszi magát, mint amilyen; öntelt, elbizakodott.* Nem értem... tovább kell keresnem.

– Ne keresd! Nem baj, ha nem érted! Szerintem nagyszerű, ha te sem tudsz mindent! Egyszer a papám, amikor haragudott, mert nem értettem valamit, azt mondta, elhibázott vagyok, a mamám meg azt, hogy nincs igaza, csak egy kicsit fordított vagyok. Amikor kicsi voltam, nappal aludtam, éjjel ettem meg sírtam. Aztán egyszer csak megfordultam. De akkor meg a bal cipőmet húztam a jobb lábamra, kifordítottam a sapkámat, papír helyett az asztalra írtam, tábla helyett a szekrényajtóra rajzol-

tam, nyáron megfáztam és meleg limonádét ittam, télen fagyit ettem, és kutya bajom se volt tőle...

– És már nem vagy fordított?

– Néha. Visszafelé olvasom a könyvemben a mesét. Nagyon muris! Sokkal érdekesebb, mint az előre mese. Mintha trambakity nyelven olvasnék.

– Amikor összeszereltek, rólam azt mondták, hogy elhibázott szuperintelligens vagyok.

– Mi volt a hézag?

– A lassúság. Csak csökkentett üzemmódban tudok ébredni, pedig mindenki a nagyon-nagyon-nagyon gyors PC-t szereti.

– Én is lassú vagyok! Reggel nehezen ébredek, sokáig írom a házit, mert közben sétálok a csillagok között, nem jutok az ebéd végére, mert berepül egy darázs, és azt nézem, a szünetről én érek be utolsónak, mert meglátok egy hangyabolyt. Egyszer a papám, amikor nemcsak cigi, hanem más pfuj-szagú is volt, azt mondta rólam: lusta, kényelmes, tohonya, az ilyenből nem lesz semmi, a mamám meg: ugyan! Csak olyan kis komótos meg alapos. De ha felnő, majd meglátod, milyen érték lesz nála ez az alaposág!

– Én már nem növök, és rajtam nem lehet segíteni. Az a baj nálam, hogy nem tudok zenélni meg énekelni. Pedig igyekeztek belém táplálni. Kipróbáltak rajtam mindenféle áramkört, új chipecet kaptam, tesztelték a merevlemezem, szétszedtek, összeraktak... Végül azt mondták: ennek ennyi, ez egy tré, egy selejt. Pedig különben zseni lenne, de valamit elrontottak benne. Vihetik a roncstelepre. De a főember azt mondta a cigiszagú embernek: vidd haza a fiadnak, csináljon vele, amit akar, szétzedheti, összerakhatja, tanuljon rajta. Ha megunja, akár ki is dobhatja.

– Az a papám volt!

– Te szétszedsz majd és kidobsz, mert nem tudok zenélni meg énekelni?

– Dehogy! Nekem nem fontos, hogy énekelj. Én tudok énekelni helyetted is, meg furulyázni is tanulok. Leginkább akkor énekelek, amikor a papám haragszik. Valami miatt. A mamám meg sír. Valami miatt. Olyankor befogom a fülem és énekelek.

– Az milyen, amikor a papád haragszik?

– Mint amikor te nem engeded, hogy játsszak veled, vagy elvégezzem a programom, torzítod a hangod, foltos a képed, elkékölsz, kidobsz, és könyörögnöm kell, hogy indulj el végre.

– Ő is lefagy? A papád. Kidob a programból?

– A mamám előre tudja, ha a papám dühösen vár bennünket otthon. A suliból nagyon lassan megyünk hazafelé, alig beszélgetünk, mert a mamám nem figyel rám. Pedig nagyon jó, ha útközben elmondhatom, hogy az én rajzom lett a legszebb, és a mamám azt mondja rá, ez igen! Meg elmesélem, hogy a Réka, meg a Domi, meg a tanító néni, meg a papagáj, meg egy nagy dongó, meg a focipálya... És amikor a lakásunk elé, a homokozóhoz érünk, a mamám azt mondja: játsszál itt kinn egy kicsit, lelkecském, én megnézem aput. Majd szólok, ha bejöhetsz. Alig lehet hallani a hangját, de mosolyog, és megcsókolja a kobakom, és azt mondja, nincs semmi baj, igazán, de én tudom, hogy a papám haragszik, és nemcsak cigi, hanem másfolyen pfuj-szaga is van. És kinn maradok a homokozóban.

– Van a könyvtárban sok klassz homokvárminta, meg mindenféle figura!

– De én nem építék, hanem énekelek. Elsimítom a homokot, és rajzolok egy kutyát, versenyautót, liftet vagy delfint. Csillagot is, a Bikát, a Vízikígyót vagy a Szekerest, és nekik énekelek. Legjobban a Rékacsillagot szeretem, az a legfényesebb, és ha éjjel felébredek, őt keresem az égen. A mamám azt mesélte, hogy a Rékacsillagot egy herceg adta a szerelmesének, hogy világítson neki, és a sötétben sose féljen. Ha nagy leszek, biztosan elutazom hozzá.

– Veled mehetek?

– Az nagyon jó lesz! Az úrhajó semmit sem ér számítógép nélkül. Sose találna oda, el se tudna indulni. Te leszel a fő-fő pilóta, én meg navigálok. És ha elfáradsz, majd énekelek neked, hogy el ne aludj.

– Mit fogsz énekelni?

Marci közelebb húzta a székét EszGéhez.

– Figyusz! A nagyitól tanultam, amikor még Picurnak becézett: *tlov reszgye gye ecnemek – tjúbeleb a sík ecneB – somrok tlov a ecnemek – etekef ttel sík ecneB.*

Szép, üde hangja csengett, mint az üvegpohár. EszGé kis ideig csendben maradt.

– Ez nagyon tetszik! – szólalt meg álmosan.

Marci kuncogott.

– Mondtam, hogy így az érdekes, ez a visszája volt! Nagyi nekem mindig a színeről énekelt.

Csörrent a kulcs, nyílt az ajtó.

– Siettem, ahogy csak tudtam – mondta anyu. – Te, Marcikám, miért ülsz sötét monitor előtt? Elromlott a PC? Az előbb mintha énekelni hallottalak volna...

– A kis Bencét énekeltem neki. És elaludt.

– Úgy látom, csak szundikál – mosolygott anyu. – Kapcsold ki! Aludjon igazándiból. Gyere, lelkecském, vacsora, fürdés, aztán neked is alvás. Majd holnap megbeszélitek, mit álmodtatok.